

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Matteo Strukul
IL CIMITERO DI VENEZIA

Copyright ©2022 Newton Compton Editori srl
This edition published in agreement with the Proprietor through MalaTesta
Literary Agency, Milan.
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04940-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Mateo Strukul
GROBNICA
U
VENECIJI

Prevela Vesna Rakonjac

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Silviji
Mom voljenom Venetu

Sagledao je svoj život i učini mu se užasnim; svoju dušu, i ona mu se učini prestrašenom. Međutim, svanuće zora suptilne nežnosti nad tim životom i tom dušom.

Viktor Igo, *Jadnici*

Pravi talenat je uvek prijatan i blistav, otvoren, nimalo pompezan, njegov epigram miluje inteligenciju i nikad ne uzima na nišan vlastitu ljubav.

Onore de Balzak, *Izgubljene iluzije*

Sablstan u svom trorogom šeširu i starinskoj odori, nalik kakvom žgoljavku, pogrbljenoj utvari starog režima, Ševalije je evocirao jednu staru uspomenu.

Džozef Konard, *Dvoboj*

Svet je mogao da blagosilja njegovo sećanje da nije preterivao sa vrlinama. Ali osećaj pravde načinio je od njega razbojnika i ubicu.

Hajnrih fon Klajst, *Mihael Kolhas*

SANTE

Te noći je bilo pasje vreme. Tačnije, prava vučja noć.

Sante je stajao u čamcu. Gurao je napred veliko veslo.

Nebo je bilo prošarano ružičastom bojom. Zora se oslikavala po laguni i činilo se kao da razotkriva vodnjikavi poluloptasti oblik ogromne meduze, koja kao da se odmara u tečnoj utrobi Venecije. Sve do pre neki dan, veliko prozirno ogledalo bilo je jedinstvena prozirna ploča. To se već i ranije dešavalo.

Stariji su pričali da su nekada Venecijanci morali da lome led kako bi mogli da se vrate na vodu. A sada, od tih starih sprudova iz prošlih dana, napravljenih kada je ledeni bedem prekrpio tamne tragove, a potom isitnjenih, ostale su lutajuće ploče slične bledim tragovima kakve utvare.

Još uvek je bilo užasno hladno, uprkos tome što je temperatura porasla. Kanal Rio dei Mendikanti bio je jedinstvena tečna traka. Neka skitnica teturala se sa jedne na drugu stranu, umotana u otrcanu tamnu kabanicu, do te mere pohabanu da je izgledalo kao da su je moljci parčali deo po deo. U jednoj ruci je držao svetiljku, koja se njihala i kao da je odavala svoj poslednji sjaj. Sante na to ne obrati posebnu pažnju. Sigurno nije bilo iznenađenje videti nekog jadnika na mestu kao što je ovo.

Tamni obrisi visokih zgrada i trošnih baraka koje gledaju na vodu i brodogradilište dizali su se ka nebu, kao da su se i siromašni mučili

da sagrade sprat na sprat u očajničkom pokušaju da dotaknu božju ruku. I kada to najzad učine, da traže od njega milost ili oprostaj koji, nažalost, nikada neće dobiti. Nije da su u pitanju ne znam ni ja kakvi grijehovi, proždimala ih je glad i siromaštvo, bilo je tu i bludnica spremnih da se podaju bilo gde u tom kraju.

Veš je visio sa konopca, sav u rupama i zakrpama, šiban ledenim vetrom, donji veš i garderoba koja je pripadala tom krugu osuđenika.

Malo-pomalo kako je čamac od sandalovine napredovao po vodi, svetlost tanka poput niti proširila se unaokolo, zora se drhtavo probijala kroz praskozorje. Pokoji oblak dima izbijao je iz odžaka. Mala tamna barka nastavljala je sporo, ali Sante nije imao volje da vesla snažnije. Bila je to besana noć i gledao je tako u tavanicu dok su mu čelo orošavale kapljice znoja. Strah da neće uspeti da obezbedi večeru sprečavao ga je da sklopi oči. A ujedini gladi učinili su ostalo.

Na kraju, podiže pogled ka visokoj fasadi San Lazara i bolnice Mendikanti, a potom prođe pored njih.

Već duže vreme je sebi obećavao da neće više živeti u Kastelu. Ovaj je kvart, nažalost, bio najozloglašeniји u Veneciji, i tokom godina je postao prljavština i glib jednog grada koji kao da je žarko priželjkivao sopstvenu smrt, svakog trenutka osuđen na potonuće i propast. Neobuzdane zabave, karneval bez kraja, korupcija i poroci koji staju među ovim uličicama u kojima kao da svakog dana niču novi bordeli: sve kao da se dešava u nekoj strci s vremenom, u očajničkom pokušaju da se dođe do potpune propasti.

U mislima se vratio na zamisao da promeni kuću: sama želja osuđena je na propast zbog činjenice da su cene stanovanja bile nenormalno visoke. Neko kao on, obični kazandžija, nije imao nikakvu mogućnost da gaji takvu nadu. Morao je pak da se zadovolji onom skromnom mračnom sobicom u kojoj je živeo sa ženom i troje dece. Uzdahnuo je.

Odjednom, dok je nastavljao umorno da vesla, glave još uvek pune briga i razmišljanja, oseti da je barka udarila u nešto tvrdo. Udarac nije bio jedan od najgorih, ali iznenadio ga je s obzirom na to da je bio zadubljen u misli, te zamalo da izgubi ravnotežu i završi u vodi.

Grobnica u Veneciji

Pokretom kojim je ipak ostao uspravan i kojim je prerasporedio težinu, uspeo je da se održi na nogama, dok mu se pogled instinktivno spustio na površinu vode. Iako je svetlost zore obasjala prostor oko njega, nije odmah shvatio o čemu se radi.

Najpre je ono što je ugledao ličilo na splet crnih algi. Ali zatim, izoštrivši pogled, shvatio je da se ne radi o onome na šta je prvo pomislio. Ispred njega je, iz vode, izronila masa kose. I kada se telo okrenulo, ispod te kose opazi lice: bledo, belo, kao da je neko isisao svu krv iz njega. Ugašeno lice koje je nekada očigledno bilo veoma lepo. A sada mu je izazvalo jezu jer je sa sobom nosilo dašak smrti.

Sante ostade otvorenih usta, a nemi uzvik zastade mu u grlu.

Zatim, smogavši snage da se povraća od šoka, pruži ruke u pokušaju da dohvati telo. Prstima dodirnu vrat, a zatim ih stegnu oko ramena.

Kada povuče leš ka sebi, u očajničkom pokušaju da ga podigne u čamac, vide nešto što ga je zaprepastilo.

Nije to bila samo činjenica što je ova žena bila mrtva. Već je neko, iz divljeg besa, rasporio njene grudi i iščupao srce.

KANALETTO

Pogledao je krajnji rezultat. I nije mu se uopšte sviđao. Mislio je da će ova tehnika, koju je usavršio, dopustiti da uhvati Veneciju u novom svetlu i perspektivi. Nije to bio običan pejzaž, trenutak zamrznut na platnu, već prikaz dela grada, pretvoren u igru perspektive i tačaka gledišta, koji je slavio veličanstvenost Serenisime*.

Antonio Kanal je dugo proučavao detalje na slici. Slobodno je interpretirao prostor, a reprodukcija je, kao što je i želeo, ispala autentični prikaz stvarnosti. Napustio je debele četkice, intenzivne, natopljene bojom, i prepustio se tehnici kjaroskuro, preplićući svetle i tamne tonove, a na taj način je upravo i bio zagaranovan očigledni dramatični efekat.

Naravno, tradicionalisti su verovali da je odbacio pozorište više nego što je morao. Ali uopšte nije bilo tako! Sama pomisao da slika Veneciju odvojenu od pozorišta bila je čista izdaja. Bilo je tačno da je napravio pauzu u izradi scenografije za Alesandra Skarlatija, ali je isto tako neosporno da je proučavao kako da svojim crtežima što bolje dočara novo delo Antonija Vivaldija *Izdana i osvećena vera*.

Ništa od toga nije javno objavljeno, i bilo je dobro što je tako, budući da se tenor bunio protiv složenog dela ovog velikog kompozitora,

* *Serenissima* – drugi naziv za Veneciju u značenju „presveta“. Autor često u daljem tekstu upotrebljava i ovaj naziv. (Prim. prev.)

ali svoju veliku ljubav prema pozorištu nije mogao da negira. Nasmehio se. Od kada su njegova platna bila najtraženija u čitavoj Veneciji, svi su sada iznenada postali stručnjaci za umetnost i držali su lekcije o njegovom delu. Utoliko bolje! Klijentela se postepeno umnožavala, a takva perspektiva je bila upravo ono što mu treba, povećavala se polako ali sigurno.

Izvesno je da računi nisu mogli sami da se plaćaju. I nisu bile u pitanju samo četke, lepak, osnovne boje za pripremu za slikanje, boje i platna, ništa od toga. Radilo se o sočivima za optičku kameru, o količini dovoljnoj barem za početak. Ako je želeo nešto kvalitetno i dobro izrađeno, cene su se dizale u nebesa. A zatim, tu je bila i kuća. I novi sprat za studio. Stari smeštaj nije bio dobar i odlučio je da kupi kuću u Kastelu. Koštala je čitavo bogatstvo i kada ju je konačno otplatio, ostao je bez prebijene pare. Da ne pričamo o tome da je sledećeg meseca trebalo u potpunosti da sanira krov. Srećom je naišao novi klijent, zahvaljujući dobrom poslovanju njegovog prijatelja Alesandra Markezinija, slikara iz Verone koji ga je veoma cenio i koji je preporučio njegove pejzaže jednom bogatom trgovcu iz Luke: Stefanu Kontiju.

Da ne računamo to što je morao da se predstavi otmenim izgledom i garderobom ukoliko je želeo da ostavi dobar utisak na klijente kojima bi prodao svoja nova dela. A tu je bila i posluga. Nije tu bilo mnogo njih koji su se starali o njegovim potrebama: jedna kuvarica, služavka i kućepazitelj. Ali ipak je morao da ih plaća! Sve u svemu, nije bilo nimalo lako. Ipak, posao ga nije plašio, čak se može reći da je bio potpuno predan poslu i svom delu u nastajanju, kojim će pokušati da ljudskom oku predstavi novi način na koji može da vidi Veneciju, ili možda da je prvi put vidi onakvu kakva jeste a ipak oplemenjenu bojama i svetlom.

Svakako je ono što ga je najviše ubedilo da naslika ovo delo po narudžbini Stefana Kontija bila svetlost koja osvetljava vodu kanala Grande i zbog koje ona sija poput zelenog brilijanta. A tu su još i zraci sunca po fasadama zgrada, naročito po bleštavoj fasadi Nemačke magazine, jasno i čisto osvetljenoj na levoj strani platna dok predstavlja protivtežu osvetljenom oknu Erbarije koje, uokvireno, odvaja Palatu

Kamerlengi od novih fabrika, koje obe ostaju u senci. Napravio je ovu harmoniju kontrasta počevši tako što je crtao grafitnom olovkom, prelazeći posle na pero i tamno mastilo, hvatajući na kraju most Rijalto kroz optičku kameru od mesta koje gleda na Nemačku magazu.

Pomoću malog otvora i sočiva uspeo je da održi prikaz jednog pejzaža, da predstavi jednu scenu, trg, polje ili kanal, utisnute u zamagljeno staklo koje je uspeo da precрта na providni papir. Voleo je da koristi ovaj instrument kako bi fiksirao konture građevina i mesta. Ali nije se sputavao i ograničavao na prostu reprodukciju, pošto je umnožavao perspektivu i širio prostor, koristeći se bezbrojnim nijansama i tehnikom kjaroskuro, kombinujući svetlost i tamu, stvarajući realnost, a njegova platna nisu bila ništa manje nego njegovo viđenje grada jedinstvenog na svetu.

Uzdahnu. Kroz prozore svog skromnog doma ugleda sitne snežne pahulje kako se kovitlaju u vazduhu. Zbog neba olovne boje, to popodne je već postajalo veče i činilo se da hladnoća koja je trajala već danima nema nameru da posustane. Antonio se približio stočiću u raskoraku i uzeo šoljicu tople čokolade, koju mu je spremila Flora, njegova kuvarica. Naučio je recept u kući Tomaza Albinonija, kome se zaista divio. Kompozitor je bio tako ljubazan da mu je napisao recept u pismu kojim ga je pozivao na premijeru svoje nove opere. U početku nije imao uspeha, ali nakon nekoliko pokušaja napitak je ispao fantastičan: topao, kremast, sjedinjen.

Pijuckao je polako, gledajući snežnobeke pahulje koje su padale sa neba, a napitak je imao isti ukus kao zabranjeno voće.

Da bi ga održao toplim, držao je ruke oko šolje, lepog porcelanskog primerka iz Majšana, zatvarajući oči, upijajući gorko-slatki ukus čokolade. Prišao je kaminu u trenutku kada se pojavio Alvize, njegov kućepazitelj. Ušao je u studio ni ne tražeći dopuštenje od Antonija.

Ako je Alvize došao da ga ometa dok je posvećen svom delu, mora da se desilo nešto stvarno ozbiljno.

A izvesno je bilo upravo tako, s obzirom na to da je Alvize prebledo: lice mu je bilo iskrivljeno u grimasu, usne tanke i stisnute u jedinstvenu crvenu crtu. „Gospodaru“, reče ponizno.

„Alvize?“

„Evo...“, poče kućepazitelj oklevajući.

„Šta se dogodilo?“ upita Antonio dok mu je Alvize pružao pismo. Pismo je imalo žig Mletačke Republike: krilatog lava Svetog Marka.

„Šta ovo znači?“

„Rekao je da mora da vas sprovede do Duždove palate.“

Ne časeći više ni trena, Antonio zgrabi dugački mantil, koji je stajao na naslonu stolice, i tamni trorogi šešir. Navuče glomazne cipele i u trenu se nađe kraj vrata.

Sišao je jednim delom stepeništa, zatim pređe i sledeći i na kraju se nađe kraj ulaznih vrata.

Tu se susrete sa sevajućim kosim pogledom žandarskog kapetana. „Gospodine Antonio Kanal, poznatiji kao Kanaletto, molim vas da pođete za mnom“, reče kratko.

„Kuda i zašto?“ upita Antonio, koji svakako nije želeo da se ogлуši o naredbu, ali je hteo da bar nešto sazna o onome što mu se sprema.

„U Duždevu palatu“, progundā kapetan, potvrđujući ono što je već bio saznao od Alvizea. „Kao što kaže pismo koje držite u ruci, njegova ekšelencija Mateo Dandolo, Crveni inkvizitor^{*}, želi da govori sa vama o izvesnom pitanju.“ Bio je to odgovor koji nije dozvoljavao replike.

I tako, ne izgovorivši više ni reč, Antonio, u pratnji dva žandara, pođe za kapetanom, prateći ga u pravcu Trga Svetog Marka.

Dok je tako hodao pod snežnim pahuljama koje su padale i kroz veče koje je sad već prilično odmaklo, kako bi odgovarao na ko zna kakva pitanja, Antonija je prožimao jasni osećaj da najgore tek dolazi.

* Crveni inkvizitor (ital. Inquisitore Rosso) bio je jedan od tri državna inkvizitora Mletačke republike. Naziv je dobio po skerletnom ogrtaču koji je nosio i birali su ga duždevi savetnici. Ostala dvojica nazivali su se „Neri“, Crni inkvizitori, jer su nosili ogrtače crne boje i njih je biralo Veće desetorice. (Prim. prev.)

SOBA PATNJE

„Ah“, reče državni inkvizitor iznenađenim tonom, čim je Antonio Kanal, prekriven snegom i maglom, kročio u takozvanu Sobu patnje. „Eto vas, moj gospodine. Dopraćen i isporučen u moje ruke kako je naređeno. Ako ništa drugo, onda su barem žandari još uvek efikasni u ovom prokletom gradu“, i dok je to izgovarao, otpusti kapetana straže dajući mu znak glavom.

Kada ostade sam, licem u lice sa Antoniom, Mateo Dandolo, državni inkvizitor Mletačke republike, izgledao je opušteno. Bar na tren. „Raskomotite se“, reče uz široki pokret ruke, puštajući da mu crvena toga zašušti u vazduhu kao krilo predatora u letu. Njegova ruka u purpurnoj rukavici pokaza na neudobnu visoku stolicu.

Antonio ne sačeka da mu se ponovi i sede iščekujući.

Trudio se da ga mnogo ne dotiče prazan i uznemirujući ambijent kojim je bio okružen. Znao je dobro kako zovu ovu sobu, ali isto tako je verovao da bi njegova slikarska slava mogla da bude najbolji zaklon protiv neke ishitrene odluke. Ni Crveni inkvizitor ne bi mogao nevinom da mu stavi omču oko vrata – neku poput užeta koje je baš visilo pred njim – njemu kao jednom od najvažnijih venecijanskih slikara, kakva god da je optužba. Ako se uopšte radilo o nekoj optužbi. Pažljivo je posmatrao čoveka pred sobom. Očigledno je inkvizitor gajio ogroman ego, i isticao ga je pompezno u svoj svojoj punoći.

Bolje bi bilo da mu prepusti scenu i da se usredsredi na odgovore. Naročito jer nije imao blagog pojma koji bi mogao da bude razlog ovog noćnog poziva. Pogled mu pade na ono malo upaljenih sveća: širile su crvenkastu svetlost boje krvi svuda okolo, ostavljajući u tami veći deo prostorije. U dubini sobe, naspram njega, vrebao je dubok i nespokojan mrak.

Kao da mu je čitao misli, Dandolo mu postavi pitanje koje je moglo da se smatra i retoričkim. „Znate li zašto sam naredio da vas dovedu ovde?“

„Ne baš, vaša ekselencijo.“

Inkvizitor se nasmeja: „Naravno. Ne krivim vas zbog toga“, i načini zadovoljni pokret. „Naročito zato što se radi o prilično složenom događaju. Ne jedna, već dve magistrature moraju da stupe u kontakt sa vama.“ Baš tada, samo što je izgovorio te reči, skoro izronivši iz mraka, istupi glavni kapetan u inkvizitorskoj službi, kapetan Grando*, Đovani Morozini. Šef noćne jedinice koji je koordinisao rad službe koja se bavila zločinima počinjenim nakon zalaska sunca. Nosio je dugački mantil, skroz mokar, i trorogi šešir, takođe nakvašen. Kada ga skide, sa duge tamne kose počеше da se cede krupne kapi veličine novčića. Ova odeća pak nije uspevala da sakrije korice mača, koji je virio ispod mantila kao uznemirujući gvozdeni rep. Čizme do kolena i crne somotske čakšire upotpunjavale su njegovu odeću, dok je za pojasom svetlucau sedefasti balčak bodeža.

Desilo se nešto ozbiljno. I to baš baš ozbiljno. Mada Antonio, ni uz svu svoju dobru volju, nije uspevao da shvati kako bi ova priča mogla da se završi.

„Ne treba da vam predstavljam gosn Morozinija, zar ne?“, upita inkvizitor dok se ovaj drugi nakašljavao zbog sveg onog ledenog snega koji je usput pokupio šetajući se venecijanskim uličicama te večeri. „Znate dobro ko je on. Ali dopustite da vam nešto kažem, gosn Kanal: razočarali ste me. Da, upravo tako. A znate li zašto? Zato što vidim da

* *Grando* od *grande* (veliki) bio je naziv za glavnog kapetana, načelnika noćne kriminalističke službe. (Prim. prev.)

ste stigli do tačke u svojoj slikarskoj karijeri do koje bi mnogi želeli da stignu. Vi ste danas najcenjeniji slikar u Veneciji. Kanaletto, tako vas zovu. I nema onog ko vaše ime ne izgovara bez poštovanja, sa poniznošću, usudio bih se reći, i koji se ne divi vašim delima koja najbolje od svih veličaju slavu Venecije. I zato vas pitam: zašto? Zašto ste to uradili?“

„Zašto sam uradio... šta?“ Antonio nije zaista nameravao da odgovori pitanjem, ali nije imao ni najmanjeg pojma o čemu bi moglo da se radi.

„Zašto ste nacrtali baš kanal Rio dei Mendikanti?“, povika Morozini, izgovarajući poslednje tri reči kao da su tri najgore psovke.

Antonio i dalje nije shvatao. Po svaku cenu je hteo nešto da odgovori. Reče onako kako je bilo. „Poslednjih godina sam imao nameru da se posvetim jednom posebnom slikarskom stilu: panorami. Bila mi je potrebna mračna komora, fiksirana za papir odgovarajućih dimenzija, koji je je u perspektivi odgovarao dimenzijama zgrada i polja, kanala i trgova, zatim bih to preradio na način perspektivnog skraćivanja prikaza koji bih izabrao. Ne postoji neki poseban razlog zašto sam izabrao kanal Rio dei Mendikanti. Jednostavno mi je taj prikaz bio zanimljiv da na njemu isprobavam razne tehnike. Isto kao što sam radio i Trg Svetog Marka ili Kanal Grande od Palate Balbi ka mostu Rijalto.“

„Hoćete da nam kažete da nasumice birate ono što želite da slikate?“

Antonio pročisti grlo. „Ne, nije mi to bila namera. Izaberem panoramu, neki prikaz, na osnovu toga koliko je teško da se prenese na platno i koliko je moguće da se naš prelepi grad dočara slikarskim četkicama i ostalim priborom.“

„Da! Samo što ste do sada donosili odluku da prikazete najlepše delove grada, a ne jedno od mesta koje je među najzapuštenijim i na lošem glasu od svega što je moglo da se izabere. Sa sve prljavim vešom koji se vijori na vetru i jednospratnim stambenim zgradama u kojima živi sirotinja. To vam se čini prikladno?“ Nakon ovog pitanja bilo je jasno da inkvizitor ne traži odgovor. Bila je očigledna njegova namera da nastavi i trenutak kasnije to se i dogodilo, nastavio je: „A da ne računamo to što je do mene došao glas da sarađujete sa Vivaldijem na nekom prevratničkom komadu.“

„Prevratničkom?“

„Preneo se glas da Antonio Vivaldi, naš najbolji kompozitor, isti onaj koga je Venecija oberučke prihvatila još od prvog nastupa, ohrabrujući ga da postane jedan od najistaknutijih predstavnika evropske muzike, žurno radi na jednoj operi koja za temu ima niz događaja na vrhu kroz koje se prepliću bes i osveta. I da ta intriga veoma liči na stvarnu intrigu i alegorično prikazuje borbu između moćnih kuća u Veneciji, koje se zauzimaju da podele ratni plen Republike.“

„Vaša ekselencijo: ne znam na šta aludirate.“

„Ah, ne znate?“, naljutio se Morozini.

„Ne verujem da je tema koju je maestro izabrao na bilo koji način prevratničkog karaktera...“

„To ćete prepustiti nama na sud, zar vam se ne čini da bi tako trebalo?“, prekide ga Dandolo na sebi svojstven odsečan način.

„Naravno“, potvrdi Antonio. „Mogu samo da kažem da sam realizovao par skica za scenografiju, ali onda sam napustio taj posao zato što sam, kako imam običaj da kažem, izopštio pozorište, jer ga smatram fikcijom. A ja želim da se dokažem kao umetnik koji reprodukuje istinu.“ U tom trenutku Antonio je slagao, i ta činjenica mu je bila mrska. Ali više je voleo da izbegne da izgubi glavu, s obzirom na pravac kojim se kretalo ovo ispitivanje.

Crveni inkvizitor klimnu glavom. „Slažem se“, reče, „smatraću istinitom ovu vašu izjavu. Iako je do mene sa više strana dopirao glas da vaše *izopštenje od pozorišta* nije ništa drugo već samo lepo govorkanje, trač koji ste upravo vi pustili u etar kako biste na miru mogli da oslikavate kartone za scenografiju. A sada ću vam pak otkriti razlog ovih pitanja, zbog čega vam savetujem da od sada pa nadalje prestanete da se držite kao neko ko je neporočan i bez mana.“ Dandolo zatim uputi pogled Moroziniju i dodade: „Tačnije, šef noćne kriminalističke službe će vam još bolje sve pojasniti.“

Kapetan Grando pročisti grlo. Načini par koraka ka plamenu velikog svećnjaka, pruživši ruke ka njemu. Izgledalo je kao da mu je očajnički potrebno malo toplote. Kada je počeo da govori, leđima okrenut Antoniju, nije se ni okrenuo. „Vidite, gospodine Kanal, možda ne biste

u to poverovali, ali baš pre dva dana, jedan je čovek, u susret zori, veslao barkom po kanalu Rio dei Mendikanti. Trup barke je udario u nešto. Nije odmah shvatio o čemu se radi, ali se potom uzrok pojavio u vidu leša jedne mlade žene. Naravno, reći ćete, to nije nikakva novost. Koliko se samo tela prostitutki našlo po venecijanskim kanalima u ova nesrećna vremena? I previše. I to je prava sramota, verujte mi. Sirota stvorenja prinuđena da žive od novca zarađenog od bludničenja, od jedinog posla koji im ovaj nemilosrdni grad nudi. Međutim, ova devojka je nađena rasporenenih grudi. Varvarski ubijena, na način koji ostavlja bez daha. I uronjena u ledenu lagunu. Led je sačuvao leš skoro netaknut, zbog čega ga je neko prekrstio u „Devojka od alabastera“. Ali nije to ono o čemu sam hteo sa vama da razgovaram“, i u tom trenutku kapetan noćne straže se okrete i netremice se zagleda pravo u Antoniove oči, „već o interesantnoj činjenici da je baš tih dana vaš Rio dei Mendikanti pobudio interesovanje u gradu.“ Poslednje reči ostaše da vise u vazduhu kao najsrमतnija od svih insinucija.

Antonio ne sačeka još reči. „I zato ste me priveli? Zato što sam nalikao mesto u Veneciji gde je pronađen leš neke sirote žene?“

„Morate priznati da je koincidencija prilično bizarna“, istaknu Crveni inkvizitor.

„Naravno. Ipak, kako ste i sami rekli, radi se o koincidenciji. I u drugim delovima grada koje sam oslikao mogli bi da se nađu leševi.“

„Svakako. Ali izbor kanala Rio dei Mendikanti bio je čudan i meni i kapetanu Grandu“, odgovori Dandolo. „Da ne govorimo o tome da vaš udeo u pravljenu scenografije Vivaldijeve opere, što ste i sami priznali, ne svedoči u vašu korist, s obzirom na subjekta koji je posao naručio. Jednom rečju, gospodine Antonio Kanal, smisao ovog našeg razgovora je sledeći: držaćemo vas malo na oku. Naime, izbegavajte neprikladna ponašanja. Iskreno, ne verujem da ste imalo umešani u užasni zločin i ubistvo ove sirote žene, ali izbegavajte da ulivate svetu bogohulna ubeđenja.“

„Šta nameravate da kažete?“

„Verujem da ste me razumeli. Uspešnom slikaru poput vas, sa napuderisanom perikom i svilenim košuljama prekrivenim dragocenom